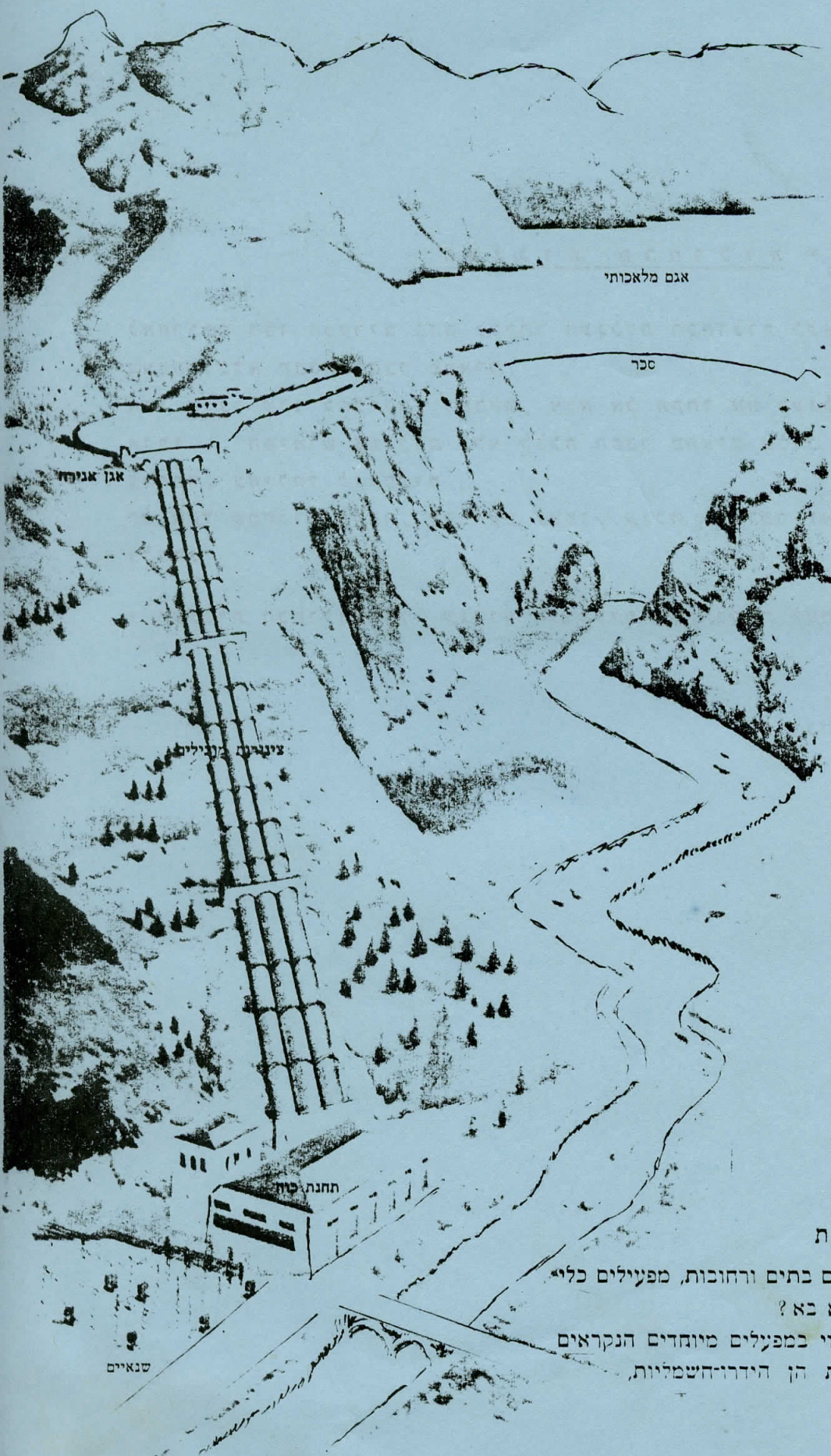

דברי הכפר

מס. 983

י"ז באב, תשמ"ו
22.8.86

כפר הנשיא

עלון פנימי

לא לפסוק

מהי תחנת כוח הידרו-חשמלית

החשמל, אותו כוח מיסתורי שכעזרתו אנו מאירים בתים ורחובות, מפעילים כלים בית למיניהם, מניעים מכונות ורכבות, מניין הוא בא?

ובכן, צור מחצבתה של האנרגיה החשמלית מצוי במפעלים מיוחדים הנקראים תחנות כוח. בארצות עשירות במים, התחנות הן הידרו-חשמליות,

העגלות הכחולות *

לאחרונה רבו המקרים בהם נלקחו העגלות הכחולות ללא רשות, ללא תאום וללא קבלת הסבר מתאים.
אני פונה שוב לחברים, ומבקש, אנא אל תקחו את העגלות ללא תאום איתי. השימוש בעגלות ללא קבלת הסבר מתאים עלול להיות מסוכן ביותר, במיוחד לנוסעים.
כל אחד שמחליט לקחת, על דעת עצמו, עגלה - עושה זאת על אחריותו בלבד!

* העגלות הכחולות הן עגלות הנוסעים המתחברות לטרקטורים.

בברכה

אמנון המאירי

מזל טוב

ל ה נ ל ד ת ה ב נ - ה נ כ ד

שפע ברכות ורוב נחת

לנועה ולאפרים

לרחל ולישראל

לאנט ולחיימ'קה - ולכל בני השבת

י ו ס - נ י ש ו א י ן

27.8. אלזה ואדם בן-חנוך

י מ י - ה ו ל ד ת

24.8. ערן פרימוסט

אייל גולן

הדסה ניימרק (נכדה)

27.8. בלנש לוי

30.8. דורי בן-חנוך

נועה פק

שחר עדר (נכדה)

פינת הסרט השבועי

לפני שאני מספר לכם איזה סרט יוקרן השבוע, אני רוצה לחזור ולבקש מהציבור ל א להשאיר אחריו שום דבר מלבד דשא, כשהוא קם והולך מהסרט. המצב הוא בלתי-נסבל. מהמעשנים, במיוחד, אני מבקש: גשו למקרין וקחו ממנו מאפרה (הותקנו מאפרות מיוחדות לדשא) ואת הבדלים השליכו רק לשם. את ניירות הממתקים שאתם אוכלים - זירקו לפח. אם הוואנדליזם יימשך, ניאלץ לחזור ולהקרין את הסרטים בחדר-האוכל.

ועכשיו לסרט:

שם הסרט: דמעות של שתיקה KILLING FIELDS

בימוי: רולאנד ג'יפה

משחק: ד"ר היינג סינגהור, סאם ווטסון, ג'והן מלקוביץ'

כוחו של הסרט הוא בשיחזור התנאים ששררו בפנום-פן ערב יציאת הכוחות האמריקניים ממנה וכשהקמבודים תפסו את מקומם. בעצם הסרט משחזר בנאמנות את כל נושא ההשליה האמריקנית בקמבודיה. החמר-רוז', שתופס את מקומם, משליט שלטון של אימה ורצח. בני-אדם הופכים לאפס, לכוח-עבודה זול. במחנות הכפייה עוברים מליונים שטיפת מוח ומה שלא עושה האידאולוגיה עושה הכדור. הסרט מבוסס על סיפור אמיתי והוא מתרכז בסיפור ידידותם של שני עיתונאים - של סידני שנברג, כתב ה"ניו-יורק-טיימס" בקמבודיה, וידידו-שותפו לסקופים - עיתונאי קמבודי בשם רית פאראן. השחקן המשחק את העיתונאי הקמבודי הוא רופא קמבודי, המתגורר עתה בקליפורניה ושזכה ב"אוסקר" על משחקו בסרט. הסרט הוא אמנם סרט על ידידות בין גברים, אך דרך הסיפור הזה עובר - בגדול - סיפורה של ארץ אומללה, שבה האדם הפך לבורג שחייב למלא את חלקו במכונה ענקית וחסרת רחמים.

סרט מטיל אימה, שחשוב לראותו ולהפיק ממנו את הלקחים.

1. (ויהי-אור) תרבות

- * יש קידמה. סידור התחבורה נעשית דרך מכשיר הטלפון, ובינתיים הכל הולך חלק. כך מוסר אילן, ומנסה שבעתיד הקרוב יתחלף סדרן התחבורה....
- * בנוכחות קהל מובחר קבע סבא פרנק מזוזה בדלת הראשית של מחסן הבגדים. המעטפת - מלאכת מחשבת בצורפות, מעשה ידי הלן ל.
- * ג'קי ע. נכנס לריכוז חדר האוכל בתנופה. מה זה פה? פתאום הטוסטר נדד אל מתחת לשעון, ועגלת החלב מסתתרת ליד הטלפון. לאן נגיע? מי יודע מה עוד צפוי לנו?
- * ברוך הבא לאבי צור, צעיר לפני גיוסו לצה"ל מקיבוץ מצובה. הוא ישהה אצלנו מספר חודשים, כדי להשתלם בענף הצאן.
- * באלופות הטנים הפתוחה - גליל עליון - הצטיין יגאל בן-חיים. במשחקי היחידים, גילאים עד 35, הוא הגיע למקום הראשון, ובמשחקי הזוגות, למקום השני (יחד עם אורי מר"פ). את המדליות אפשר לראות אצלו בבית. יישר כוח!
- * אבישי פ. התחיל ביום א' את עבודתו בכפר רפאל, הכפר לאנשים מוגבלים שבו שוהה גם תמי שלנו. אנחנו מאחלים לו סיפוק בעבודה.
- * ברכותנו לדורית נ., הפיזיותרפיסטית הטרייה. היא סיימה בהצלחה את לימודיה, ושוק-דת כעת על עבודת הגמר. שלא נהיה זקוקים לך באופן מקצועי....
- * מי שראה את מיכל ס. בפנים זורחות לפני שבוע, שיידע שהיתה סיבה. אחרי שנת לימו-דים מפרכת בתל-חי התבשרה שעברה את בחינות הבגרות בכל תשעת המקצועות. הצלחה גם בהמשך באגף המוסיקה בסמינר לוינסקי.
- * עוד ציפור פורחת מ"עמק החולה" בטרם עת. פנינה ו., העולה השנה לכיתה י"א, התקבלה לכה"ס הטכני של חיל האוויר בחיפה, למסלול מכונאות תעופתית. כבר בסוף כיתה י' עש-תה בגרות בסרטוט. הלימודים מתחילים ביום א'. שיהיה לך טוב.
- * בצפת מתקיים זה זמן מה סמינר של הסוכנות בשם "לכנות ולהיכנות", לקבוצות נוער יהודי מחו"ל. במשך כמה חודשים עוזרים הצעירים בשיפוץ העיר העתיקה, ולומדים היסטוריה ויהדות. חיים מ. הרצה בפניהם ביום השואה האחרון, ועקב הרושם העז שנוצר ביקשו ממנו לבוא שנית השבוע (תשעה באב) ולהרצות בפני קבוצה נוספת.
- * עובדות המחסן ציינו את יציאתה של מינה מתפקידה כמחסנאית אחרי שנים רבות, בארוחת בוקר חגיגית. הנאומים היו נרגשים.
- * נטע מוסרת שבחדר ההמתנה של המרפאה יש דפים בנושאים בריאותיים שונים. כשעת ההמתנה אפשר לעיין - ולכנים של הורים דוברי לועזית מומלץ לתרגם גם לאנגלית.
- * לעמחתנו אין השבוע צורך באיחולי החלמה לשהים בבית חולים כלשהו. (יום ד' - 11.30).

שבת שלום לנו

אק?

תשובה לאדל

אדל -

הפעם החלטתי אני להגיב על מכתב התשובה שלך לרוי.
אני מנסה להבין, מה הבעיה שלך עם רוי וכמה בדיוק אתה נלחם.
ואגע במספר נקודות:

א. אתה מתמרמר, מפני שרוי מנסה להביא לחברים דבר חדש, שהם לא מכירים.
אתה מתמרמר, משום שהרבה חברים תומכים ברעיון ורואים בזה דבר חיובי.
אתה מתמרמר, מפני שהגוף שמייצג את הסדנא הזו הוא ה"אסט" ("אסט" - איכס, איזו מילה מגעילה).

אתה מתמרמר, משום שאתה לא יודע בכלל מה זה "אסט" ("הפורום" בימינו).
(אני יודעת שאתה שמעת על ה"אסט", אבל אתה לא יודע מה זה). ולאנשים יש נטיה
לדחות ולזרוק כל דבר שאינו מוכר וידוע או חריג.

ב. אמרת: "אם זה כה מועיל וחשוב לחברים, מדוע המזכירות לא ראתה לנכון לקחת על עצמה את הנושא ולהגישו לחברים כמו סרט שבועי... חינם אין כסף?" - והתשובה היא כי מישוה בקיבוץ קבע סדר עדיפויות (שלא תמיד "צודק"), לכן עבור כמה דברים אתה משלם ובעד כמה דברים הקיבוץ משלם.

דוגמא: הריקוד. אני לא מכירה שום מרפא פיזי ונפשי טוב יותר מאשר ריקוד - לא קיים, אין. קח מישוה מצוברח ותן לו לרקוד - אני חותמת לך שירגיש טוב יותר. אני עדיין לא פגשתי אדם שיצא משיעורי ריקוד מצוברח - להיפך - מצב-הרוח תמיד משתפר וההרגשה הכללית כנ"ל. אך מה? - בעד שיעורי ריקוד צריך לשלם מהכסף הפרטי - ככה זה. ואם חס וחלילה נצטרך לשלם בשקל לשחות בבריכה, אתה הרי לא תפסיק לשחות, אלא תשחה ותשלם - ככה זה.

ג. הכי מפחיד בכתבה שלך (לפי מה שקלטתי מבין השורות) זו העובדה שאתה לא נותן לחבר קיבוץ להביא לכאן דבר חדש ובלתי מזיק (הדגש כאן על בלתי-מזיק).

היום זה רוי שמביא סדנא לניהול זמן. מחר זו אני שמביאה סוג חדש של ריקוד, מחרתיים זה אחר שמעביר קורס ב"איך להיות ציפור ולעוף בכוחות עצמך". ומחרתיים ויום זה מישוה שיעביר קורס ב"אני מרגיש כמו נמלה וטוב לי עם זה" או סדנא בניהול פרחים.

אנחנו כאן בקיבוץ חברה סגורה ואסור לנו להתבשל רק במיץ של עצמנו, ולכן רצוי וצריך לתת לרעיונות חדשים ושונים להגיע אלינו, והרי חשוב להיות סובלניים לרעיונות ולשגנונות של האחרים.

שרה מרקוסון

מכתב מלונדון

1.8.86

שלום לכולם

אני יושבת על המיטה שלנו, לצידו 2 הגליונות האחרונים של "דברי הכפר" שזה עתה סיימתי לקרוא. אריאן חורפת בעריסה על-ידי, הורי בסלון למטה.

החלטתי שכעת זהו בדיוק הזמן המתאים לכתוב מכתב תודה לכולכם במשק.

הכול התחיל לפני יותר מחודש, כשאמא שלי הגיעה לכאן, למה שהיה אמור להיות שבועיים לפני הלידה (התאריך לחודש...). קודם כל ההתרגשות, אח"כ מתנות.

כן, כן - היו כאלו שכבר "הקדימו תרופה למכה" ושלחו מתנה לתינוקת עוד לפני שנולדה!

"בוטיס" קטנים, אפודה וכובע, גופיות צבעוניות - וכרטיסים שמאחלים כל טוב. מאוד נגע ללב, מאוד חימם אותו.

אח"כ כבר הראש לא היה פנוי לחשוב על מתנות וברכות - כי הייתי בבי"ח עם אריאן.

עכשיו הייתי צריכה להתרכז בהנקה והחלפה, באמבטיות ובגרפסים ובעיקר ב"להי-זהר לא למעוך את הקטנה", שבכלל לא היתה קטנה! למרות שהיתה לי לידה קלה ביותר (עופר כמעט ו"פיספס את כל העסק" - הכול הלך כל-כך מהר...). אחר-כך היו לי בעיות רציניות לשבת - וכאן באה לעזרתי אמא שלי, גם בבי"ח וגם בבית אח"כ. מבחינתי לא היה לזה תחליף: זה פשוט היה כל-כך חשוב וכל-כך מוצלח שהיא אכן היתה לידי בזמן השהות בבי"ח ואחריה - העיתוי המושלם.

בזמן נוסף היה הביקור של שמחה בבי"ח - כל-כך שמחתי לפגוש אותה וסוף סוף יכולתי "להשוויץ" בפני מישהו שנוסע למשק ויספר לכולם! כשכל זה עבר ושוב הייתי בבית - אבא הגיע.

שוב ההתרגשות של פגישה בשדה-תעופה, החלפת נשיקות וחוויות ומבט ראשון של סבא בנכדה.

אבל זה היה עוד כלום לעומת מה שבא אחר-כך: כמו אחרי החתונה שלנו - ישבנו על ערימה של מתנות וכרטיסי ברכה שנשלחו אלינו, אל אריאן ואל סבא וסבתא.

סבא הנרי הפך ברגע אחד ל"סבא כריסמס" - שפע כזה של מתנות ואיחולים הוא הביא איתו, שפשוט היינו המומים!

חברים וחברות יקרים לנו - לא נציין כל אחד באופן פרטי - אבל דעו לכם שההתרגשות היא עצומה. ההערכה וההרגשה של אהבה וחום שנשלחו עם המתנות והברכות - עצומה כפליים.

היו שטילפנו, היו שכתבו 2 מילים - אבל כל אחד הביע את אהבתו ושמחתו בשמח-תנו ואנחנו פשוט שופענו ברגשות נהדרים.

לנו כפר הנשיא תמיד הוא הבית, זה ברור. לכן העובדה שאנחנו פה לא משנה במאומה את הרגשות ואת מידת האייכפתיות. אנחנו שמחים בכל גליון של "דברי הכפר" שמגיע, כל מכתב, כל טלפון, כל מי שמזדמן ללונדון וכל ביקור.

הפגישות שלנו עם אורי ואח"כ עם דודי - היו פשוט כיף. אני משערת שבהזדמנות אנחנו נתראה ואז נוכל לומר הכול פנים אל פנים. עד אז אני רוצה שוב לציין עד כמה הנוכחות של אמא שלי היתה לעזר לי - ולהודות על כך שזה נתאפשר.

ברוך שישנה תודה אישית לכל מי ששלח כרטיס ו/או מתנה ו/או איחולים כעל-פה. ההרגשה היא שחושבים עלינו ואוהבים - וזו בהחלט הרגשה הדדית.

4

(מכתב מלונדון - המשך)

אנחנו לאט לאט מנסים לחזור לשיגרה - אבל זה קצת קשה כשבבת אחת המשפחה המצומצמת של שתי נפשות הפכה להיות משפחה מורחבת של חמש נפשות. לעומת זאת זה עושה את החיים מעניינים יותר... אריאן תינוקת נהדרת (כמובן...), דומה לעופר ואין בה שום דבר ממני, וזה כולל את האופי הנוח והשקט שלה...

שוב המון תודות לכולם,

נשמח לשמור על קשר

שרון, עופר ואריאן

לונדון

פסנתרים

בשעה טובה שופץ הפסנתר, חצי-הכסף, במועדון. בשנים האחרונות לא היה אפשר לנגן עליו, על אף כל התיקונים שנעשו בו מדי חצי שנה. סוף סוף מצאנו מתקן-מכרז מקצועי על רמה גבוהה וניתנו כספי תרומות, כדי לבצע שיפוץ רציני. זה נמשך כמה חודשים ועלה מעל אלף דולר!

כדי שהפסנתר לא ייהרס שוב, הוחלט שיהיה נעול (רוב הזמן), מלבד בהופעות. הציבור המנגן מתבקש לקבל זאת בהבנה. על-מנת שישאר נעול הבאנו פסנתר נוסף מלונדון והוא יעמוד לרשות המנגנים-תלמי-דים והרכבי נגינה.

בשאלות אפשר לפנות לשרה ד. או למקס מ.

נ ר - ז י כ ר ו ן

כ"ג באב - מר הימן אנגלסברג

לבין עצמנו

מתחת למיקרוסקופ

כמעט שלא חולף שבוע מבלי שהעיתונות תביא לציבור קוראיה חדשות פיקנטיות על מה שמתרחש בקיבוצים. הסקרים והמחקרים למיניהם, שנעשים ע"י המכון הזה או המומחה ההוא, רק מחזקים את הרושם שמאז שהאנתרופולוגים/פסיכולוגים/סוציולוגים/קרימונולוגים... מיצו את מה שניתן למצוא בקהילות הפרימיטיביות בסמואה, בגינאה החדשה, במקסיקו ובדרום-אמריקה, הם מתרכזים בקיבוץ. ואמצעי התקשורת עטים על מימצאים מפוקפקים, בתקווה למצוא משהו שישכח את מבטו של קורא העיתון/צופה הטלביזיה/שומע רדיו המושועם.

לפני ימים מספר הודיע העיתון שלי על כמה מאות בני קיבוצים שירדו מן הארץ. הטלביזיה סיקרה את הנעשה בהודו המערבית על-ידי בני קיבוצים ומושבנים ולא שכחה להדגיש את הסכנה הפוטנציאלית הקיימת לא רק בניצול בני המקום, אלא בנזק הנגרם לחקלאות הישראלית ע"י עידוד מתחרים חדשים. מדי פעם לפעם מדווח עיתון זה או אחר על בני קיבוצים שנתפסו בעישון סמים או במסחר בהם. לא שוכחים להבליט את העובדה, שבני קיבוצים אינם מתנדבים ללכת לקורס קצינים כמו בעבר. בודקים את החינוך הקי-בוצי, כדי להוכיח שאחוז הנפולת (drop-outs) גדול מעל ומעבר. מדגישים את הסטטיסטיקה על בני הקיבוצים שחזרו בתשובה, הצטרפו לכיתות מיסטיות... בודקים את יציבות המשפחה בקיבוץ, את מספר הילדים שבה; מתרכזים בכמה פעמים הוא והיא עושים את מה שהם עושים במיטה, במקלחת, מתחת לעץ רענן ועל גבעה... יש אפילו מכון לחקר הקיבוץ שכוונותיו טובות, אבל השד יודע אם מימצאיו רצויים.

הקיבוצניק הממוצע קורא, שומע, רואה ונדהם - האם אני כזה? המלוכה הבריטית קיימת מאות בשנים, ואולי משהו פעם עשה מחקר על המוסד המוזר ההוא? הגברים הסקו-טיים לובשים חצאיות, מנגנים בכלי-מוזיקה גנוב ממעי חיות ושותים כמויות אדירות של ויסקי - ואיש איננו טורח להוכיח במחקר שכולם הומוסקסואלים, צאצאי בטהובן או דיפסומניים. אבל העם היהודי הסכיזופרני חייב לחטט בקיבוץ, למרות שטרם מלאו מאה שנה להיווסד הקיבוץ הראשון.

על אף כל המחקרים שנעשו יש עוד שטחים שטרם נהנו מבדיקת המיקרוסקופ ומלהב הסכיף. כאן אנחנו מפרסמים רשימה ראשונה על נושאים ישראליים לבדיקה, בתקווה שיעזרו לדוקטורנטים שבדרך להתפרסם.

- אחוז הגמדים/ענקים/מכשפות/מכשפים בקיבוץ.
- אחוז הכותבים ביד שמאל ומחטטים באף ביד ימין.
- מספר הילדים שמקבלים אופניים בעלי +20 הילוכים לבר-מצווה.
- אחוז האוכלוסיה הלא-קיבוצית שמצליח לאכול ארוחות חינם אין כסף על חשבון הקיבוץ.
- מספר חברי הקיבוץ שיש להם אף יהודי.
- השפעת נעלי-בית עם רוכסן בחורף ו"קלוגים" בקיץ על אופיים של בני/בנות הקיבוץ.
- מספר הכלבים/חתולים בקיבוץ על תנועותיו השונות.
- מספר חברי הקיבוץ שעוסקים באופן פעיל בסחר עבדים.
- בהמשך תובא רשימה נוספת. לכל החוקרים - חן חן.

(בינינו לבין עצמנו - המשך)

משבר הזהות

הזמנתי להשתתף כמרצה ומנחה-חוג במפגש, שאורגן על-ידי ארגון האמריקאים והקנדים בישראל. נושא המפגש היה "זהות ומסורת יהודית בקיבוץ" וכ-50 חברי קיבוצים שונים התכנסו בקיבוץ שמרת, לשמוע דברי פתיחה מפי מנחי החוגים ולהשתתף בחוגים השונים. הנושאים נעו בין "יהדות חילונית כביטוי לקיבוץ" דרך "הקשר בין הקיבוץ הדתי והקיבוץ החילוני" ל"חינוך קיבוצי", "קיבוץ כהמשך לקהילה היהודית" ועד ל"דת ומסורת בקיבוץ" (החלק שלי). התרשמתי מרצינות ההתייחסות ואם לשפוט לפי החוג שאותו הנחיתי - מרמת השיחה וגילוי הלב. שני פגמים היו בעיניי: כל השיחות התנהלו באנגלית והיתה רק נציגה אחת מקיבוצנו (עייפם/לא מעניין/רק עכ-שיו חזרו מחופשה...)

מן הדיונים עלו כמה דברים מעניינים ומדאיגים:

יש קיבוצניקים שמוכנים לצאת בהמונים להפגנה נגד כהנא וכהניזם, אבל איש אינו מוכן לצאת בהפגנה למען עליית יהודי ברית המועצות.

יחס הקיבוצניק החילוני לשומר מצוות הוא יחס של שינאה בהרבה מקרים.

חגיגנו הפכו למיבצעים אור-קוליים בלי שום תוכן של ממש.

הרבה מדור ההמשך, הרבה ישראלים למעשה, אינם רואים את עצמם כיהודים.

היידע הקיים על יהודיות (JEWISHNESS) ויהדות (JUDAISM) הוא דל ביותר. כלום לא נלמד בבתי-הספר שלנו, אלא אם החומר נדרש לתעודת הבגרות.

נושאים ומחשבות שראויים לדיון.

יחסים בין הדורות

- ראית שיש שיחה בליל שבת?

- ראיתי.

- זה נושא חשוב, לא? איך שהזקנים מתייחסים אלינו ואיך אנחנו מתייחסים אליהם. עזוב. אני מסתדר עם הזקנים שלי לא רע, הם בייבי-סיטרים מעולים וכשאמא שלי נזכרת, היא עדיין אופה עוגות מעולות.

- אבל מה עם שאר הזקנים? אין לך שום יחס?

- בטח שיש. יש ביניהם אידיוטים ויש כאלה שאני אוהב. ושלא תחשוב שחלוקה כזאת לא קיימת אצלנו. אני, למשל, יודע שאני גאון בן גאון ואם אני מגלה את גאו-ניותי ברבים זה מתוך צניעות וגם מתוך זה שאני צריך לחיות עם אחרים, כמוך למשל.

- איך אתה מתייחס לבעיית הזיקנה? מה תעשה עם החבר'ה האלה כשלא יוכלו לעבוד?

- שמע, הזיקנה לא באופק שלי, למרות שאני רואה שהורי לא בדיוק מה שהיו. כשאני מסתכל בתמונות, אני רואה שאמא שלי היתה ממש פצצה ואבא שלי היה גבר שהמתנדב בות היו נדבקות אליו, אילו היו מתנדבות אז. כבוא היום אדחוף את עגלות ההו-רים שלי או של אחרים ואקבל את זה כחלק מהחיים.

- וזהו?

- הבעיה שלך היא שאתה קורא יותר מדי סקרים על זיקנה בקיבוץ והבעיה הבין-

- דורית ושאתה בעצם נולדת זקן ויש לך מוח חלוד שלא מתקתק כראוי. אתה צריך אובראול, חביבי. בוא לפאב הערב ואני אמצא לך תעסוקה שמתאימה לגיל שלך.

הודעה: טור זה יוצא לחופשת קיץ ולא יופיע בשבועות הקרובים, אלא אם כן יש משבר ממשלתי, הצעה לבנות רכבת תחתית כמפעל חדש או הצעה לקלוט קבוצה של

כושים עבריים. חופש קריאה נעים!

א ר י ק

אי ידיעת החוק - אינה פותרת מאשמה

ברצוני להביא לידיעת הנהגים את תקנות התעבורה החדשות, שפורסמו לאחרונה:

(1) תמרורים חדשים:

(א) מותרת החניה על המדרכה, בהתאם למסומן עליה, לרכב פרטי, פרטי דו-שימושי, ומסחרי שמשקלו עד 2,200 ק"ג.
(צבע כחול/לבן) ←

(ב) אסורה פניית פרסה לימין לגבי הצומת הקרוב, או לאורך קטע שצוין ליד התמרור.
(צבע אדום/שחור) ←

(2) חגורות בטיחות חל איסור להסיע במושב הקדמי ילד שטרם מלאו לו 14 שנה, אלא אם כן חוגר הילד חגורה בהתקן ריסון המתאים לגילו ולמשקלו. (התקן כזה אין במשק).

(3) מפגש עם מסילת ברזל: (בעקבות התאונה באוטובוס בצומת 'הבונים').

(א) כאשר אתה מתקרב למפגש מסילת ברזל, האט את מהירות הנסיעה עד כדי אפשרות לעצור אם יש צורך בכך.

(ב) כאשר הוצב לפני המפגש שלט, עצור (קודם לא הוצבו תמרורי "עצור" לפני מסילת ברזל). עליך לעצור, ולפעול כך:

- כבה את הרדיו או הרשמקול הפועלים ברכבך.
 - פתח את החלון הקרוב אליך.
 - האזן והסתכל לשני הכוונים לאורך המסילה.
- אם אין מחסום או פס עצירה, עצור במרחק שאיננו קטן מ-4 מטר לפני פס המסילה.

(4) אורות: (א) בעבר היה מותר לנסוע בכביש ירוני מואר באורות חניה בלבד. כיום חל איסור על כך ויש לנסוע באורות נמוכים גם כאשר הכביש מואר היטב.

(ב) יש לעמעם (להנמיך) את האורות בעת נסיעה בעקבות רכב אחר, ברגע שקרני האור של רכבך פוגעים ברכב שלפניך. בעבר היית חייב לעשות כך רק במרחק של פחות מ-50 מטר.

בימים אלה של עלייה בתאונות הדרכים כדאי לזכור את הפתגם הישן, האומר

"מוטב להפסיד רגע בחיים מאשר

את החיים ברגע"

גבי א.

בעקבות השורשים

כפי שכבר דיווחנו, השתתפה יעלי פ. במשלחת נערים שלצאה לגרמניה מטעם המועצה האזורית. האם נסיעה כזאת משפיעה על השקפות, משנה גישות? אחרי חזרתה של יעלי שוחחנו.

על שאלתי הראשונה על הרגשתה הכללית בגרמניה, ענתה יעלי:

"סך-הכל זה היה כמו להיפגש עם נוער מכל ארץ מערבית אחרת. לי לא הפריע. הגרמנית מוכרת לי מהבית."

רק תוך כדי שיחה התברר, שאין הדברים פשוטים כל-כך. אבל על זה בהמשך.

ראשית, מספר עובדות:

הקשר בין המועצה האזורית גליל עליון לבין המועצה האזורית לודוויגסבורג נוצר ביוזמת צעיר שהיה מתנדב בקיבוץ שמיר (קיבוצו של ברושי, ראש המועצה). שמו לודוויג בץ. הוא היה הרוח החיה של הפרוייקט וכעת מנהל את האכסניה. "הוא סיפר לנו שאביו היה קצין בצבא הנאצי וזאת הבעיה שלו."

המשלחת היתה מורכבת מ-10 נערים (4 מ"עמק החולה", 2 מ"הר וגיא" ו-2 מ"מע-ינות הירדן" ועוד 2 מלוויים מבוגרים. הם התאכסנו בכפר קטן בשם פרוידנטל - ("עמק השמחה!") ובמשך כ-10 ימים עזרו בתיעוד בית-קברות יהודי ישן, שנהרס חלקית.

כמה מילים על אותו כפר. עד לימי היטלר היתה בו קהילה יהודית לא קטנה (יעלי אמרה 40% מהתושבים, אבל בזה אינה בטוחה). ב"ליל הבדולח" (1938) נשרף בית-הכנסת ונשאר בשממונו. היום אין בכפר אף יהודי אחד. לפני שמונה שנים רצו להרוס את הבניין לשם פיתוח, ואז קמה קבוצה של מתנגדים, וביניהם הארכיטקט, שהתחילו לשפץ את הבניין והפכו אותו לאתר זיכרון ליהודי המקום, ולידו אכסניה, שם התאכסנו גם חברי המשלחת.

בשולי הכפר יש בית-קברות יהודי ובמסגרת הפרוייקט החליטו גם לתעד אותו, ולהכין חוברת הסבר למבקרים. התחילו במיבצע זה סטודנטים מאוניברסיטת טובינגן הקרובה, ואז עלה הרעיון להזמין ישראלים, כדי להמשיך את העבודה יחד עם צעירים גרמנים. יעלי ממשיכה: "בקבוצה הגרמנית היו צעירים מכל גרמניה - בגילאים בין 19-30. התחלקו לארבע קבוצות עבודה -

(א) מדידת קברים ומרחקים ביניהם (לשם הכנת מפה).
(ב) שחזור טקסטים שעל המצבות (היה בזה קושי - העברית הארכאית, הקיצורים המסור-תיים הרבים וגם אכן הגיר המתפוררת של המצבות).
(ג) לשפץ מספר מצבות יציגות (צביעה, ניקוי, שחזור).
(ד) ציור הסמלים (שופר, סכין-מוהל, ספר-תורה, ועוד).
"בקבוצה הזאת אני השתתפתי. עבדנו כל יום 3-4 שעות. לא עבדנו קשה בכלל. כל החומר יופיע בחוברת שמכינים. בהתחלה היה קצת מוזר לעבוד בבית קברות, אבל זה היה ממש יפה שם. ירוק, שלוו... כמו שזה באירופה. ממש יפה..."

"האם היה לכם קשר עם אנשי הכפר?"

"לא כל-כך. רובם לא היו כל-כך מעוניינים ואני הבנתי שבכפר אין כל-כך אהדה לפרוייקטים האלה. היתה אישה אחת, שהתרגשה כל פעם שראתה אותנו. בכמה קבלות פנים היו אנשים מכפרי הסביבה."

חוץ מזה טיילנו והעברנו שיחות עם חברי הקבוצה. דיברנו על השואה, על יחסים בין ישראל וגרמניה. הם סיפרו לנו, איך מלמדים שם את השואה. בעצם זה תלוי מאוד במורה, אם זה מעניין אותו. אולי נוער זה לא היה מייצג, אבל הם אמרו ש"זה כבר יוצא להם מהאף". תלמידים לא כל-כך רוצים לשמוע ולקבל את רגשי האשמה שמנסים להחדיר להם. בסך-הכל אין להם קשר לזה. גם המורים הם כבר דור שני... היו לנו קשרים טובים במישור האישי. לי לא הפריע שהם גרמנים. רק שאין להם כל-כך חוש הומור."

(בעקבות השורשים - המשך)

"איפה טיילתם?"

"היינו בדכאו. זה היה יום מאוד גשום. אפור וגשום. היינו במוזיאון שהקימו שם. קצת התאכזבנו. קיבלנו דף הסבר אחד בעברית. יש שם הסברים ב-15 שפות בערך וכמעט אין שום דבר בעברית. קראנו כאנגלית, אבל - כמוכן - את כל המסמכים בגרמנית לא יכולנו לקרוא. זה היה מחנה הריכוז הראשון שהוקם - כללי, לקומוניסטים, צוענים וגם ליהודים. ובכלל לא התייחסו אל היהודים. זה גם לא היה מחנה השמדה."

יעלי מפסיקה לרגע את שטף דיבורה. "נכון שהיה לנו אסון כבד בשואה, ליהודים - - - אבל יותר מדי - - - אולי לא יותר מדי - - - אבל מתייחסים אל זה כאסון רק של היהודים. ז.א. אנחנו גדלים על זה ככה. אני לא אומרת שזה רע, אבל כשמלמדים אותנו - קודם כל מלמדים שזה היה אסון יהודי. וזה היה יותר מזה - - - אז בדכאו זה היה קצת שוק. שם שמים את היהודים כחלק שווה בין כל הקורבנות. זה לא כמו ב'יד ושם'. הסתובבו שם ילדים וזה קצת הפריע."

ויעלי ממשיכה: "אחר-כך הלכנו למחנה עצמו וזה מאוד מרשים ונוגע. טורים של בלוקים - כמו לולים. בבלוקים שנהרסו סימנו את מספר הבלוק. שני בלוקים שלמים שוחזרו, על הצידוד וההוראות - בין היתר 'כל מי שידרוך על הדשא יירה'. סבא היה בדכאו. לפני שנסענו נתן לי מכתב שכתב אז לסבתא ובו 'הכתובת' (מספר הבלוק) שלו."

מסביב נמצאים עדיין גדרי התייל וראינו עמוד-תליה. זה היה קשה. לחשוב ששם נהרגו אנשים, ואנחנו מסתובבים חופשי. זאת הרגשה נוראה. אולי שם אני לקחתי את זה קשה ואישי במיוחד, כי יש לי סיפור אישי, וסבא לא חסך ממנו את הסיפורים."

"איפה עוד הייתם?"

"היינו בעיר המחוז, לודביגסבורג. ושם, בבניין המועצה, חיכתה לנו הפתעה: תערוכת אמנות של אמני תל-חי. זה היה ממש כיף. באמצע גרמניה פתאום תמונות של דב, מרקי וג'ולי!"

"גם ראינו אתכם?"

"כימים הראשונים ליוו אותנו צלמי טלוויזיה, שמכינים תוכנית על כל פרויקט פרוידנטל. אחר-כך, בשבוע השני, השתתפנו בתוכנית טלוויזיה קבועה שמשדרים כל חודש ממקום אחר - שידור ישיר. הפעם זה היה מפרודנטל והתרכזו בנושא של אנטי-שמיות ויחסי גרמניה-ישראל ועליות הניאו-נאציזם. ישבנו במעגל - הארכיטקט ששיפץ את ביהכ"נ, יהודיה שגרה בישראל וחזרה לגרמניה, ילד שחבר בתנועת נוער ציוני (כששאלנו אותו למה הוא לא עולה לישראל, הוא אמר שזה לא בראש שלו), שני נערים נוצרים מהסביבה, שתי בנות מהמשלחת הגרמנית וארבעה נציגים מהמשלחת שלנו. בתוכנית גם התארח זמר אהוב ידוע מאוד בגרמניה. הוא התפנה לתוכנית במיוחד, כי הוא מאמין בפרויקט (קונסטנטין וקר). השידור היה בבית-הכנסת. אנחנו דיברנו עברית והשאר גרמנית ובאוזניות שמענו תרגום סימולטני."

באמצע היו טלפונים (חלק מכל תוכנית כזו). כמה אמרו שזו תוכנית-זבל, בגלל הנושא. וטילפנה יהודיה שסיפרה איך מישו דחף אותה בתור באותו שבוע ואמר 'אנשים כמוך צריכים להכניס לתאי-הגאזים'."

בתוכנית היו כאלה שדיברו על הגאווה הגרמנית ושאין צורך להרגיש רגשי אשמה ובושה. היו גם כאלה שאמרו שהם מתגעגעים לימי היטלר. זה היה קצת מפחיד.

(בעקבות השורשים - סוף)

אחרי התוכנית המנחה סיפרה לנו שהיתה גם שיחת טלפון של אחת שהתנצלה על הביטויים בשיחות הטלפון הקודמות.

תמיד שמענו על האנטישמיות והרגשנו שזה לא נעים. ופתאום ראיתי מה זה להיות יהודי בגולה. אני לא יודעת איך הם יכולים לחיות שם, עם הרגשה כזאת - עם פחד משפיל כזה.

גם באו מהעיתונות המקומית לראיין אותנו. אז היתה לנו משטרה בחוץ, במשך יומיים, וגם הזהירו את השגרירות על מה שעומד להתרחש.

בסיום התוכנית אמרה המנחה (למרות שהיה לנו עוד שבוע שם) שהיא נפרדת מאי-תנו, כי אנחנו ממריאים למחרת לארץ. מה שבטוח - בטוח! אני מאוד פחדתי.

"אחרי זה היינו כפריז ארבעה ימים". קולה של יעלי משתנה. "זה היה כזה שינוי מהגרמנים. האווירה - - - בגרמניה הרגשתי כבר שהכול צפוי - - - פריז - זה כזה משוגע שם. סינים, כושים, מה לא." אבל זה, לכל הדעות, סיפור אחר.

מפי יעלי פרנק (רשמה אנגה)

??
=====

ה ו ד א ו ת מ ה מ ר פ א ה =====

מיום א' 24/8 יעבוד אצלנו ד"ר שריר כרופא זמני (הוא החליף את דרור כשזה היה במילואים).	בגלל מספר מקרים של דלקת עיניים ואוזניים ביקשנו בדיקת מים של הבריכה (במעבדה של משרד הבריאות). בבדיקה נמצאו חיידקים והבעיה טופלה. כעת אין סכנה להיכנס לבריכה ואין צורך לסגור אותה. הטיפול נמשך כל הזמן ונערכות בדיקות שוטפות למי הבריכה.
הוא יקבל קהל כל שבוע:	
ביום א' בשעות 16.00-14.00	
ביום ג' " 16.00-14.00	
ביום ה' " 18.00-16.00	

מוועדת הבריאות הבין-קיבוצית - מדור השן כתבו לנו:

הנדון: הפלרת מים בקיבוץ

נושא הפלרת המים הוא עדיין בעל חשיבות רבה. אמנם קיים טיפול של טבליות פלואוריד והמצב טוב, אך אנו ממשיכים לטפל בהכנת מיתקנים שדרכם האוכלוסיה תוכל לקבל את הפלואוריד הדרוש לגוף באופן סדיר. מתן פלואוריד באמצעות הפלרת המים יעיל יותר מאשר הטיפול בטבליות. נושא הפלרת המים בארץ הוא עכשיו אקטואלי ומטופל גם בתנועה הקיבוצית. אנו מעוניינים לקדם את הנושא.

עד כאן מהמכתב. אם יש לחברים השגות והערות בנושא - נא לפנות אל רכזת ועדת הבריאות.

לבריאות!

לאן הערב?

הערב, 22 באוגוסט, בשעה 21.15, במועדון
תחקיים שיחה על

"יחסים גרמלני"
היחס של הורים לילדיהם
היחס של ילדים להוריהם
האם היחסים דו-סטריים או חד-סטריים?

את השיחה תנחה בתי הסו"ז ין, חברת קיבוץ מזרע. שנים רבות היא עובדת בקיבוץ עם חברים מבוגרים יותר. היא גם עבדה תקופת מה עם דוד אתר בברית התנועה הקיבוצית, במדור הקשישים.

אם יהיו חברים מעוניינים בכך, נוכל לקיים שיחה שניה בשבת בבוקר.

(נמסר ע"י בת-שבע)

לבית כפר בהשיא

ולשולחי החבילה למירית:

רצינו להודות לכם על החבילה המפתיעה והיפה למירית. באמת נחמד מאוד.

תמשיכו כך - זה מנהג מאוד נחמד. טוב לדעת שחושבים עלינו גם ממרחקים.

כל טוב,

להתראות בספטמבר -

שבי, ציונה ומירית

57 חברים כבר השתתפו בשיחות עם גדי על מצב הכלכלה שלנו.

היתר יוזמנו.

18.8.86

דבר י המפעל

חודשי הקיץ בעיצומם וכמובן מורגשת גם אצלנו ירידה מסוימת, משום שמפעלים רבים נסגרים למשך שבועיים של חופשה לעובדים. אצלנו העובדים השכירים יצאו לחופש ב-17 בחודש זה ושקט יחסי שורר משך שבוע שלם. בכל אופן, התוצאות עד סוף יולי מעורבות מאוד. המכירות של "רוית" ירדו בצורה תלולה וגם המכירות במח' האלומיניום מפגרות אחרי השנה הקודמת, כך שסי"ה המכירות נמוך מלפני שנה ומהתוכנית. לעומת זאת נכנסו יותר הזמנות מאשר לפני שנה, דבר שנותן סיכוי להשיג את התוכנית עד סוף השנה.

1. אלומיניום - אחרי שני דיונים בוועדה המרכזת סוכס, שתנאי קבלת ההזמנה של הפיילונים יהיה גישה חיובית של הנהלת "כור" לשותפות במחלקת האלומיניום. למרות שהקבוצה ב"כור", שקשורה איתנו ישירות בניהול ה"צנרת" בעד צירוף האלומיניום לשותפות, ישעיהו גביש, מנכ"ל "כור", אינו כה חיובי בגישתו. בישיבה, שבה השתתפו מיכאל ד., אוסי ואני, שלל את הרעיון של שותפות מבוססת על הזמנות מהשוק. לעומת זאת, אם התוכנית של האלוף טל תתבצע ויהיה הסכם בינלאומי לייצר כאן חלק ממנועים ותמסורות לטנקים, אז הוא יגש לשותפות איתנו בחיוב. בשיחה עם האלוף טל הוא סיפר לי, שהוא בטוח שהסכם סופי ייחתם עד סוף ספטמבר. בינתיים אי-הביטחון לגבי השותפות גורם לנו בעיה רצינית בעניין קבלת ההזמנה של הפיילונים. ביצוע הזמנה זו דורש השקעה די רצינית בצידוד ואין נסיה להשקיע בצידוד ובכוח-אדם נוסף, בלי ביטחון שהשותפות תקום. לעומת זאת, אם אחרי המשא-ומתן הארוך עם מנהל מ"רוויו אנג'לירינג" נודיע לו שאנו מוותרים על ההזמנה, נסגור את הדלת על האפשרות לייצא לזמן ארוך. למרות הגודל של ארה"ב, הסקטור שלנו קטן וכל אחד יידע שאנו לא רציניים בחיפוש אחרי עבודה שם. (המשך הסיפור באיגרת הבאה)

2. המפעיל - שמואל חזר מארה"ב אופטימי - יש מספיק חורים בשוק, כדי שנוכל למצוא את הנישה שלנו. בעניין זה הוקמה ועדה לקביעת מדיניות השיווק. חברי הוועדה - אוסי, מופתי, בני, שמואל ואני. התפקיד - להתוות את מדיניות השיווק. תכנון הייצור מתקדם יפה. אורי כבר לא לבדו, אלא מתגבש צוות הנדסה, שכולל נוסף לאורי את סימון, עוד מהנדס ושרטט. נוסף לעצם הייצור כאן יש להבטיח את קניית החלקים השונים שלא יייצר פה, באיכות ובמחיר מתאימים. כדי להשלים את מכירת המפעילים, יש צורך לספק גם מוצרי לוואי שונים - וגם את הצד הזה יש לתכנן מראש, כך שהרבה עבודה עוד עומדת לפני הצוות.

שיפוץ האולם מנקדם לפי התוכנית ויש לקוות שבעוד חודשיים, מקסימום, המכונות שהן כעת בצריף, יעמדו במקומותיהן הקבועים.

3. "הבונים צנרת" - התוצאות של החצי הראשון של השנה - ינואר עד יוני - גרמו לקברניטי המפעל לשבת שעות רבות על ניתוחים ותוכניות לעתיד. כמצופה, הבעיות הן שיווק ופיתוח קווים חדשים. כוח הייצור יש וגם ביצוע הייצור, במיוחד בתחום היציקה. לפני חודש החברה הוציאו 180 טון ניירוסטה מהתנורים - שיא הייצור עד כה. מרדכי חזן טוען שהוא יכול לצקת אפילו יותר מזה. כדי שהעיבוד לא יפגור אחרי היציקה, נרכשה עוד מחרטה, C.N.C. ואולם העיבוד נראה מלא וגדוש מכונות.

4. רזנים - כל

מעורבות מאוד. המכירות של "יריח" ירדו בצורה תלולה וגם המכירות במח' האלומיניום מפגרות אחרי השנה הקודמת, כך שס"ה המכירות נמוך מלפני שנה ומהתוכנית. לעומת זאת נכנסו יותר הזמנות מאשר לפני שנה, דבר שנותן סיכוי להשיג את התוכנית עד סוף השנה.

1. אלומיניום - אחרי שני דיונים בוועדה המרכזת סוכס, שתנאי קבלת ההזמנה של הפיילונים יהיה גישה חיובית של הנהלת "כור" לשותפות במחלקת האלומיניום. למרות שהקבוצה ב"כור", שקשורת איתנו ישירות בניהול ה"צנרת" בעד צירוף האלומיניום לשותפות, ישעיהו גביש, מנכ"ל "כור", אינו כה חיובי בגישתו. בישיבה, שבה השתתפו מיכאל ד., אוסי ואני, שלל את הרעיון של שותפות מבוססת על הזמנות מהשוק. לעומת זאת, אם התוכנית של האלוף טל תתבצע ויהיה הסכם בינלאומי לייצר כאן חלק ממנועים ותמסורות לטנקים, אז הוא יגש לשותפות איתנו בחיוב. בשיחה עם האלוף טל הוא סיפר לי, שהוא בטוח שהסכם סופי ייחתם עד סוף ספטמבר. בינתיים אי-הביטחון לגבי השותפות גורם לנו בעיה רצינית בעניין קבלת ההזמנה של הפיילונים. ביצוע הזמנה זו דורש השקעה די רצינית בצידוד ואין נטיה להשקיע בצידוד ובכוח-אדם נוסף, בלי ביטחון שהשותפות תקום. לעומת זאת, אם אחרי המשא-ומתן הארוך עם מנהל "רוריו אנג'נירינג" נודיע לו שאנו מוותרים על ההזמנה, נסגור את הדלת על האפשרות לייצא לזמן ארוך. למרות הגודל של ארה"ב, הסקטור שלנו קטן וכל אחד יידע שאנו לא רציניים בחיפוש אחרי עבודה שם. (המשך הסיפור באיגרת הבאה)

2. המפעיל - שמואל חזר מארה"ב אופטימי - יש מספיק חורים בשוק, כדי שנוכל למצוא את הנישה שלנו. בעניין זה הוקמה ועדה לקביעת מדיניות השיווק. חברי הוועדה - אוסי, מופתי, בני, שמואל ואני. התפקיד - להתוות את מדיניות השיווק. תכנון הייצוא מתקדם יפה. אורי כבר לא לבדו, אלא מתגבש צוות הנדסה, שכולל נוסף לאורי את סימון, עוד מהנדס ושרטט. נוסף לעצם הייצור כאן יש להבטיח את קניית החלקים השונים שלא נייצר פה, באיכות ובמחיר מתאימים. כדי להשלים את מכירת המפעילים, יש צורך לספק גם מוצרי לוואי שונים - וגם את הצד הזה יש לחנך מראש, כך שהרבה עבודה עוד עומדת לפני הצוות.

שיפוץ האולם ממקדם לפי התוכנית ויש לקוות שבעוד חודשיים, מקסימום, המכונות שהן כעת בצריף, יעמדו במקומותיהן הקבועים.

3. "הבונים צנרת" - התוצאות של החצי הראשון של השנה - ינואר עד יוני - גרמו לקברניטי המפעל לשבת שעות רבות על ניתוחים ותוכניות לעתיד. כמצופה, הבעיות הן שיווק ופיתוח קווים חדשים. כוח הייצור יש וגם ביצוע הייצור, במיוחד בתחום היציקה. לפני חודש החברה הוציאו 180 טון נירוסטה מהתנורים - שיא הייצור עד כה. מרדכי חזן טוען שהוא יכול לצקת אפילו יותר מזה. כדי שהעיבוד לא יפגור אחרי היציקה, נרכשה עוד מחרטה C.N.C. ואולם העיבוד נראה מלא וגדוש מכונות,

4. ברזים - כל פעם שאני שואל את בני "איך העניינים?" התשובה היא - "אל תדאג, נשיג גם תוכנית המכירות וגם תוכנית הרווח - רק תספק לנו את העובדים." או-קיי, נדמה לי שהיום יש צוות מלא ומבסוט מהתנאים החדשים. כעת המכירה כרגיל, למרות סימני התחרות מכל מיני צדדים. בכל זאת יש להוזיל את הייצור ואת הרכישות מבחוץ. בשנה הבאה המכס על ברזים וחלקים מאירופה יירד כמעט לאפס ונצטרך לעמוד בפני התחרות מחירים חריפה. לדעת כל החברים, שמטפלים בצדדים השונים של הייצור, יש מירווח שמאפשר חיטכון רציני בהוצאות הייצור. עלינו להתרכז בצד הזה ביתר דחיפות.

5. מפי העובדים -

1. ברצוני לברך את מיכאל על יוזמתו בהוצאת דף זה. הרעיון הוא טוב, אך לדעתי המטרה פוטפסה. כלומר, זה נשאר דף אינפורמציה בלבד + ולא באשמתו של מיכאל, אלא בגלל אדישותם של 80 החברים העובדים במפעל.

2. צנטרליזציה נגד דה-צנטרליזציה (נדמה לי שבעברית צחה - ביזור כנגד פיזור). עומדים להקים אגף חדש - המפעיל, לאחר לבטים קשים ועבודת הכנה מדוקדקת של שמואל. כל הכבוד. אבל מכאן ועד היישום המעשי בשטח המרחק הוא רב. אחת הסיבות להכנסת מוצר זה הוא אופיו, שמתאים ליתר המפעל. והנה מתכוננים פיזית להקים אותו כענף נפרד כמעט לכל דבר: מנהל, מנהל ייצור, מחסנאי, מחלקת הנדסה, מנהל עבודה וכו' וכו'. כלומר, ניתן היה גם להקים ענף שמוצרו הוא ביגוד, דברי מאכל או אלקטרוניקה. לדעתי, היו צריכים לבחון את כל הדרכים האפשריות של שילוב בייצור המוצר החדש, על-מנת לחסוך

ככל האפשר בכפילויות התפקידים והתהליכים, וכמובן למנוע את התחרות הפנים-מפעלית על כוח-אדם, אמצעי-עזר, שטח וכו'.

3. מוסר עבודה - מאמרו של מלווין "הם ואנחנו" ב"דברי הכפר" הרגיז אותי נורא. לדעתי, הוא פשוט החטיא את המטרה. אין לי (או לוועדת העבודה) שום התנגדות להעלות לדיון את נושא "צמצום שעות העבודה ביום שישי בקיבוץ כפר הנשיא". הרעיון כשלעצמו הוא טוב ואינני בטוח שלא אתמוך בו. אבל לא כך הועמדה הצעתו. הוא הציע כעין "הט-בות" לאלה שעובדים יותר קשה, או בעבודה יותר משעממת. מי קבע, שחבר שיושב ליד שולחן שרטוט או מרכיב ברזים עובד יותר קשה ממנהל ייצור או שיווק, או ממבשלת או מטפלת?
4. ועוד על מוסר עבודה - בהמשך לכתוב לעיל, ברצוני למחות על אזלת-היד של הנהלת המפעל בנושא כה חשוב כמו "משמעת בעבודה". אני לא יכול לקבל כעובדה מוגמרת שחברים יסיימו את עבודתם (או יתחילו אותה) כפי שנוח להם, בלי שהחבר יועמד לבירור. אם עבדת שעות נוספות ביום אחד ולקחת את השעות בחזרה ביום אחר - ניהאו אבל סתם, באופן שרירותי, "לגנובי" שעות עבודה מהמפעל - זו הפרה חמורה של יסודות הקיבוץ, המוסתתים על מוסר עבודה, משמעת עצמית, אמון הדדי, ועוד...

א ד י

6. תנועת חברים

- אבי פרס כבר חזר, בשעה טובה, מארה"ב ושוב מעורב במחלקת העיבוד.
- גם ליבה חזרה לעבודתה באבטחת איכות.
- הילה, שהחליפה את ליבה בזמן שעבדה בבתי-הילדים, מתחילה קריירה חדשה במח' התמחיר. בהצלחה!
- נוקי, אחרי שהחלים ממחלתו, מצטרף לצוות אבטחת איכות, שעכשיו יכול לשלוט גם על כל הבדיקות הדרושות ממנו, כולל הבדיקות במעבדת "האיכות" ובדיקות "רצפה".
- דני שחורי, מהנדס חבר גנוסר, הצטרף לצוות של המפעיל, הסינדר נעשה עם מזכירות גנוסר, לפי התנאים שנקבעו בתנועה לגבי עבודה של חבר משק במשק אחר.
- ברוך נוסע לארה"ב בתחילת ספטמבר מטעם "צנרת" - טבילת-אש במכירה ישירה, כשהיה לבדו בשטח. בהצלחה, ברוך! אם שטף הדיבור יעמוד לך שם כמו כאן - לא יהיו בעיות.
- יענקלה, שעבד במחסן הברזים, ביקש לסיים את עבודתו במפעל. התווספו לו כל-כך הרבה תפקידים בשטח הספורט, שאין לו אפשרות להמשיך גם פה. בהצלחה במגרשו!
- מנחם וחנה, שעבדו במחלקת החשבונות, עברו בשעה טובה למפעל "צנרת". שתיהנו מהעבודה במשרדים המרווחים!
- צביה קוניגס נכנסה למח' החשבונות לתקופה של נסיון. נקווה שהנסיון יצליח ושצביה תמצא מקום קבוע במפעל.

מיכאל כהן

KIDS PAGE

22nd August, 1986.

Dear Parents;

One more week to go and then back to school! Spare a thought for pupils and teachers, metaplot and anyone else who has the courage to work with schoolchildren. There seems to be a great deal of painting and building going on around the school here on the meshek so it will be interesting to see if they indeed begin on the 1st of September...

Helen's beautiful mezuzza was duly blessed and placed on the machsan-begadim door by Mr. Emil Frank this week.

Avishai Pearlson began work at Kfar Rafael this week too. Tami Potash is at Kfar Rafael so we have become acquainted with members of the staff over the years, and of course, the wonderful work which is done there at the Kfar.

Heartiest congratulations to Dorit Neminoff who has successfully completed her physiotherapy course. We have a tradition here in Kfar Hannassi of excellent physiotherapists so we presume that Dorit will carry on the tradition!

I don't have to tell you, dear parents, about the delightful breakfast which was held at the pool in honour of Mina Sela who has finished her job as 'machsanait'. Many of us have worked with Mina over the years and we would like to wish her lots of luck in her new job. (Have you bought stamps or gone to ask for a newspaper, lately?!)

Yigal ben Chayim is not just a fantastic, energetic gardener... he actually plays a very good game of tennis and to prove it, he won the singles in the Open Championship which was held at the Kiryat Shmoneh Tennis Centre. He even has a medal to prove it! He also got to the Finals in the Doubles (with Uri, from Rosh Pinah) for which he also received a medal. Kol ha-kavod!

Dr. Sharir will be working in Dario's place temporarily. See over for times.

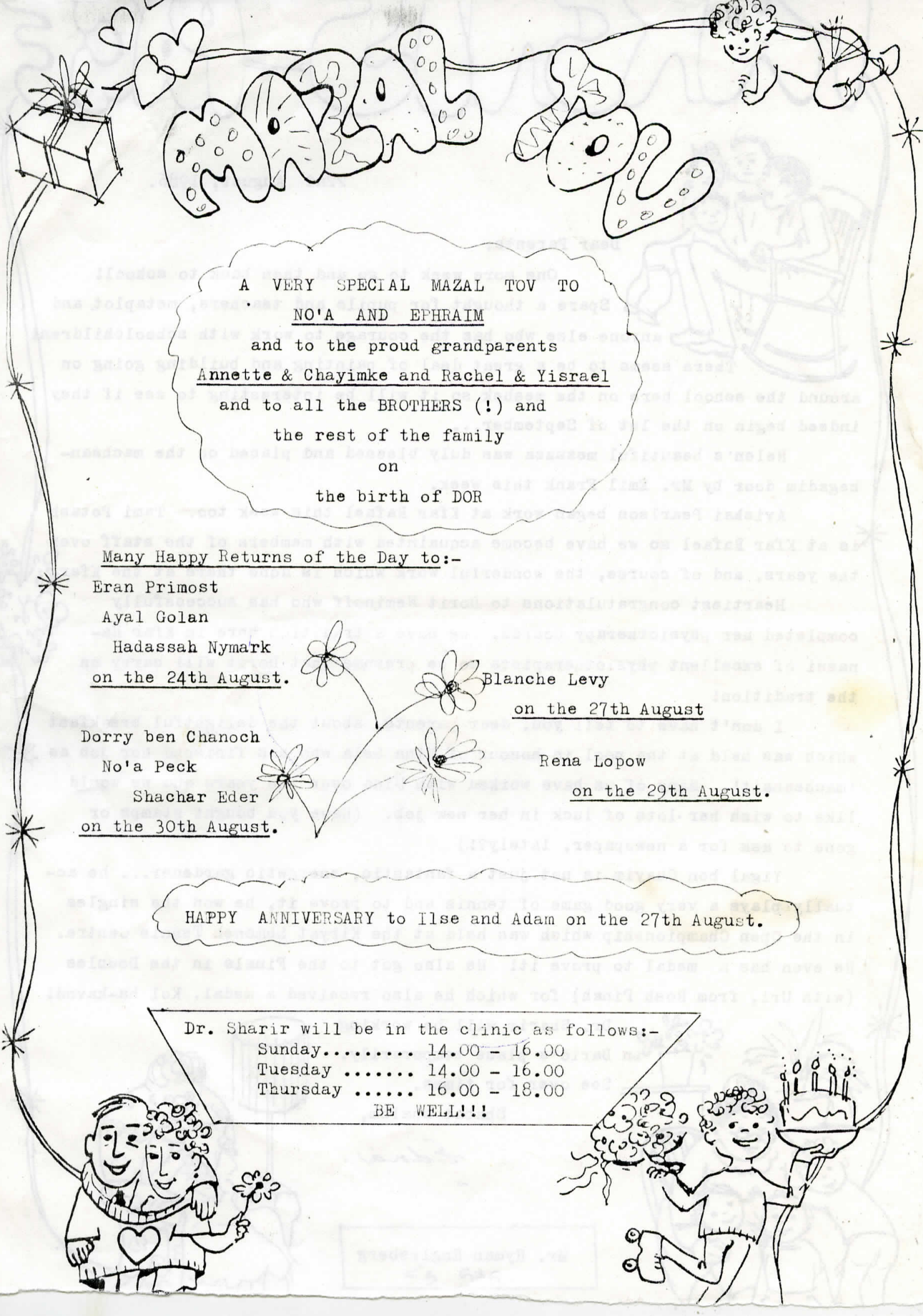
Shabat shalom,

Edna

Mr. Hyman Englesberg

אמא ע"פ

MAZAL TOV

A VERY SPECIAL MAZAL TOV TO
NO'A AND EPHRAIM
and to the proud grandparents
Annette & Chayimke and Rachel & Yisrael
and to all the BROTHERS (!) and
the rest of the family
on
the birth of DOR

Many Happy Returns of the Day to:-

Eran Primost

Ayal Golan

Hadassah Nymark

on the 24th August.

Blanche Levy

on the 27th August

Dorry ben Chanoch

No'a Peck

Shachar Eder

on the 30th August.

Rena Lopow

on the 29th August.

HAPPY ANNIVERSARY to Ilse and Adam on the 27th August.

Dr. Sharir will be in the clinic as follows:-

Sunday..... 14.00 - 16.00

Tuesday 14.00 - 16.00

Thursday 16.00 - 18.00

BE WELL!!!

